

POSTANOWIENIE

Dnia 16 maja 2017 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Beata Gudowska

w sprawie z wniosku B. L.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddział we W.
przy udziale zainteresowanych: Stowarzyszenia Kultury Fizycznej I Klub Sportowy
"[...]" W W., A.W., W.S.
o składki na ubezpieczenia społeczne,
po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy, Ubezpieczeń
Społecznych i Spraw Publicznych w dniu 16 maja 2017 r.,
skargi kasacyjnej wnioskodawcy od wyroku Sądu Apelacyjnego w W.
z dnia 25 sierpnia 2015 r., sygn. akt III AUa .../15,

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2. zasądza od skarżącego na rzecz organu rentowego kwotę
1.200 zł (tysiąc dwieście) tytułem zwrotu kosztów postępowania
kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 25 sierpnia 2015 r. Sąd Apelacyjny, III Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych w W. oddalił apelację B. L. od wyroku Sądu Okręgowego we W. z dnia 19 listopada 2014 r., oddalającego odwołanie od decyzji Zakładu Ubezpieczeń Społecznych, stwierdzającej jego osobistą odpowiedzialność jako członka zarządu za zaległości z tytułu składek na ubezpieczenia społeczne obciążające Klub Sportowy „[...]” W W.

Skarga kasacyjna ubezpieczonego zawierała wniosek o uchylenie wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania. Została oparta na podstawie naruszenia art. 108, 116a i 118 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. - Ordynacja podatkowa w związku z art. 31 ustawy z dnia 13 października 1998 r. o systemie ubezpieczeń społecznych (jednolity tekst: Dz.U. z 2015 r., poz. 121 ze zm.) przez błędną wykładnię, wyrażającą się w przyjęciu, iż upływ terminu z art. 118 § 1 Ordynacji podatkowej w stosunku do jednego z członków kolegiального zarządu osoby prawnej, wyłączający wydanie merytorycznej decyzji w przedmiocie odpowiedzialności posiłkowej za zaległości z tytułu składek tego członka zarządu, nie uniemożliwia wydania decyzji o odpowiedzialności za te same zaległości w stosunku do pozostałych członków kolegiального zarządu osoby prawnej.

Na uzasadnienie przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący wskazał wymienione podstawy kasacyjne i podniósł, że – jak przyjął Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 3 września 2013 r., I UK 83/13 (OSNP 2014 nr 8, poz. 119) - nie może być mowy o zobowiązaniu solidarnym, gdy dłużnikiem jest tylko jeden z kilku członków zarządu wobec niewydania decyzji co do pozostałych. Na tej podstawie przyjęto w orzecznictwie Sądu Najwyższego i Naczelnego Sądu Administracyjnego, że konieczne (obowiązkowe) jest wszczęcie postępowania w przedmiocie odpowiedzialności osób trzecich przeciwko wszystkim osobom mogącym taką odpowiedzialność ponosić ze względu na okres wykonywania obowiązków członka zarządu, a decyzja organu rentowego w takiej sprawie powinna być wydana wobec wszystkich członków zarządu (por. uchwałę siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., I UZP 3/09, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 13, uchwałę Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 marca 2009 r., I FPS 4/08, ONSAiWSA 2009 nr 3, poz. 47, wyrok Sądu Najwyższego z dnia 2 czerwca 2010 r., I UK 250/08, niepubl., wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r., I UK 113/11, OSNP 2012 nr 23-24, poz. 293). Wyjątkowo dopuszcza się prowadzenie oddzielnego postępowania w stosunku do poszczególnych członków zarządu, pod warunkiem, że obejmuje ono wszystkich (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 5 czerwca 2012 r., II UK 269/11, niepubl. i wyrok Naczelnego Sądu Administracyjnego z 22 stycznia 2010 r., I FSK 1721/08, niepubl.). Tylko w razie objęcia postępowaniem wszystkich członków zarządu zapewniona jest obrona

interesów każdego z nich i powstanie odpowiedzialności solidarnej, warunkującej ewentualne dochodzenie roszczeń regresowych. Gdyby organ rentowy uznał, że jeden z kilku członków zarządu nie ponosi odpowiedzialności, powinien dać temu wyraz w decyzji (por. przywołany wyżej wyrok Sądu Najwyższego z dnia 4 października 2011 r., I UK 113/11). W uchwale Naczelnego Sądu Administracyjnego z dnia 9 marca 2009 r., I FPS 4/08, wyrażono stanowczy pogląd o niedopuszczalności nieobjęcia wszystkich członków zarządu postępowaniem a następnie decyzją w sprawie ponoszenia odpowiedzialności za publicznoprawny dług spółki. Prowadzi to do wniosku, że decyzja stwierdzająca ponoszenie odpowiedzialności za zaległości składkowe przez tylko jednego z kilku członków zarządu spółdzielni, wydana wskutek zaniechania prowadzenia postępowania wobec pozostałych, jest niezgodna z prawem a zatem winna być wyłączona z obrotu prawnego.

Organ rentowy wniósł o odmowę przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania i zwrot kosztów postępowania kasacyjnego.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, jeżeli istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, jeżeli zachodzi nieważność postępowania lub jeżeli skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona.

Skarżący – bez odrębnego uzasadnienia, że występują przesłanki nakazujące przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania i bez żadnej bliższej argumentacji – odwołał się do uzasadnienia podstaw skargi. Nie wypełnił zatem wymagań niezbędnych do rozstrzygnięcia o przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Poza tym wskazana w skardze kasacyjnej przyczyna przyjęcia jej do rozpoznania wykracza poza przedmiot rozpoznania sprawy, który obejmuje tylko stwierdzenie przesłanek odpowiedzialności z art. 116 Ordynacji podatkowej w związku z art. 31 i 32 ustawy o systemie ubezpieczeń społecznych. Fakty zaistniałe

po wydaniu decyzji odnośnie do jednego z dłużników solidarnych nie mają wpływu na postępowanie odwoławcze z odwołania innych dłużników, jeżeli odpowiedzialność wszystkich z nich została ustanowiona na podstawie decyzji organu rentowego (por. uchwałę składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 15 października 2009 r., I UZP 3/09, OSNP 2011 nr 1-2, poz. 13 oraz wyroki z dnia 16 lipca 2008 r., I UK 9/08, OSNP 2009 nr 23-24, poz. 324 i z dnia 23 października 2006 r., I UK 126/06, OSNP 2007 nr 21-22, poz. 331). Rozliczenie regresu nie jest przedmiotem postępowania w sprawie z odwołania od decyzji zaskarżonej w niniejszej sprawie.

W związku z tym orzeczono jak w sentencji (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). Orzeczenie o zwrocie organowi rentowemu kosztów postępowania kasacyjnego wynika z art. 98 § 1 k.p.c. w związku z § 6 pkt 5 i 13 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (jednolity tekst: Dz.U. z 2013 r., poz. 461 ze zm.).